Wandeling:
Zes dorpentocht van West-Friesland, 16.5 km, Zondag 18 oktober 2026.

Op deze druilerige zondagochtend verzamelden we ons om half tien bij Eetcafe d' Ontmoeting, zeventien blije pelgrims en een mooie, blonde labrador. Het woord druilerig werd daar al snel vervangen door lachen, praten en heerlijke, vers gezette koffie en thee.

Om tien uur werd resoluut het laatste slokje genomen. Sommigen deden nog snel een toiletbezoek. Meteen kwam hier al een echt camino onderwerp naar voren: de plastuit, de liberpee voor vrouwen. Terwijl we ons in onze regenkleding hulden werden de kleur en de voor en nadelen van dit stukje vernuft nog even besproken.

Bij de deur gingen we meteen linksaf richting de Zuid Spierdijkerweg. Via het Braken stapten we de Wogmeerdijk op. Een uniek stukje West-Friesland daterend van de drooglegging tussen 1608 en 1612. Deze polder werd drooggelegd met zes molens. Eén molen dateert nog van die tijd, de molen Nieuw Leven. In de verte zien we zijn trotse wieken. Maar deze wandeling staat vooral bekend of voor sommigen berucht om zijn overstapjes en hekjes. Als je het hele rondje van ongeveer 11 km loopt kom je er 72 tegen.

Die overstapjes zorgden voor hilarische taferelen waar vooral de behulpzaamheid, die de pelgrims eigen is, ruimschoots naar voren kwam. Naast de helpende handen bij het afstappen of de hulp bij het optillen van benen werd ook de hond steeds vol genegenheid over de hekjes getild.

Tussen de overstapjes modderden we door het natte, drassige gras.
Er werd vakkundig om koeienvlaaien en grote plassen gelopen. Omringd door zwart-witte koeien en schapen met kleurige achterwerken liepen we langs de brede ringsloot.

Aan het einde van de Wogmeerdijk was er nog een kleine biologie les. Met veel enthousiasme vertelde Co, onze wandelleider, over een bijzondere boom die daar stond.

De Catalpa bignonioides, de trompetboom, met grote hartvormige bladeren en lange, hangende peulen. Op wikipedia ontdekten we verder dat als je het blad kneust, het een sterke onaangename geur verspreidt die muggen en vliegen op afstand houdt. Zou het een optie zijn om enkele bladeren in de rugzak te stoppen tegen vervelende vliegen?

Via de Uitgang liepen we naar Rustenburg. En daar vertelde Co een stukje over zijn jeugd, hoe hij daar in een sloot was geraakt toen hij bij zijn tante logeerde. Dankbaar keken we naar onze wandelleider, blij en ook voor ons, dat het bij een spannende ervaring was gebleven.

Hoog boven de polder gingen in ganzenpas over de Drechterlandsedijk richting Ursem. In de Sint Bavokerk werden we hartelijk met koffie en thee ontvangen. Terwijl er op de boterhammen werd gekauwd kregen we een uitleg.

Het was een slim gekozen moment want pelgrims staan erom bekend dat ze veel praten. Vol passie werd er verteld. De kerk was ontworpen door architect A.J. Kropholler en werd gebouwd in 1920. Het is een schitterend voorbeeld van traditionalistische baksteenarchitectuur. De slanke toren is een herkenbaar baken in het landschap.

De prachtige kunstige grutto die in de hoek staat, mocht niet vergeten worden. De grutto is officieel de nationale vogel van Nederland en deze bijzondere, textiele variant werd op 5 mei 2025 onthuld tijdens het bevrijdingsfeest in Ursem om extra betekenis en verbinding aan de viering ervan te geven. Twintig Ursemse vrouwen hebben uren in de kerk samengezeten om alle kleurrijke lapjes te breien en te haken die als "veren" op het frame zijn bevestigd.

Met de klanken van nog een prachtig gedicht in ons hoofd verlaten we de kerk om verder te lopen. Dwars door Ursem via de Ruijterstraat, de Zuidgouw, en het Geesterland.

Maar niet alleen in de polder zagen we boeiende natuurkunststukjes. Bij een nieuwbouwhuis op het Geesterland stonden we verrast stil en zagen hoe een slak met een geelgestreept huisje op zijn rug de concurrentie in schoonheid aanging met een glanzend rood mini appeltje.

Verder werden we geleid door een klein natuurgebied, de tuinderij, richting de Leet. Ter hoogte van de Ursemmerplas stonden we stil. Een beetje bedremmeld staarden we naar een groot hek dat ons de toegang belemmerde om een rondje rond het meer te lopen.

Via de Julianastraat gingen we verder. En een wandeling in West-Friesland zou niet compleet zijn als we niet weer door een weiland mochten ploeteren.
De schoenen, die op het asfalt al weer wat schoner waren geworden, mochten weer diep in het drassige weiland.

In de grote ringvaart werden we verrast door twee niet typisch West-Friese dieren, de enige overeenkomst met de koeien die we eerder zagen was de kleur. Twee prachtige zwarte zwanen zwommen statig door het landschap. Een stuk vriendelijker dan hun witte familie genoten.

Met de frisse West-Friese lucht in onze neus stapten we voor de laatste meters weer op het asfalt. In café d'Ontmoeting schuiven we om de ronde tafel. Een biertje al of niet met alcohol, chocolademelk, thee of tonic zorgden ervoor dat de kelen na al het wandelen en praten niet uitgedroogd raakten.

Het was een heerlijke, geslaagde zondagwandeling. Co en Arianne bedankt.
En of het nu geregend heeft tijdens de wandeling? Pelgrims hebben altijd mooi weer…

Hier nog de tekst van het gedicht dat werd voorgelezen in de Sint Bavokerk in Ursem.

KOM

Ik ben op reis
al weet ik niet waarheen
maar ergens stond geschreven
dat ik deze weg moest gaan
en al aarzel ik soms even
langs deze eindeloze baan
toch weet ik
iemand ging me voor
en daarom
ga ik door

ik heb geen geld
geen kaart en geen kompas
maar ik zie de tekens

en die zeggen mij genoeg
en al geeft er niemand antwoord
op de dingen die ik vroeg
toch weet ik
aan het einde vind ik gehoor
en daarom
ga ik door

ik ben een vogel die z'n vleugels spreidt
zo wil ik vliegen altijd verder dan de zon
ik ben een paard die zonder teugels rijdt
maar er is iemand die me leidt
en hij zegt: kom.